

21.10.2002

2044/4/00

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Ilkka Rautio

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Juha Haapamäki

TIEDON ANTAMINEN KESKENERÄISESTÄ ESITUTKINNASTA

1

KANTELU

A kertoo asianajaja eduskunnan oikeusasiamiehelle osoittamassaan kantelukirjoituksessa, että hän oli esitutkinnassa myöntänyt käyttäneensä kannabista ja pitäneensä sitä hallussa omaa käyttöä varten. Pian A:n kuulustelun jälkeen seurakunnan kirkkoherra oli ilmoittanut, että A ei voi enää jatkaa työssään seurakunnan nuoriso-ohjaajana. Pian myös koulun rehtori oli ilmoittanut, että A:ta ei enää palkata opettajan sijaiseksi. Sekä kirkkoherra että rehtori olivat saaneet tiedon A:han kohdistuneista rikosepäilyistä poliisilta.

A pyytää oikeusasiamiestä tutkimaan, ovatko poliisilaitoksen virkamiehet menettelleet virkavelvollisuuksiensa vastaisesti levittäessään tuolloin vielä epäilyn asteella olevia tietoja A:n rikoksesta.

2

SELVITYS

3

RATKAISU

3.1

Tapahtumatietoja

Tutkittaessa huumausainerikosta ilmeni seikkoja, joiden perusteella tehtiin 27.3.1999 kotietsintä A:n ja erään toisen henkilön (jäljempänä B) asuntoon. Alustavan puhuttelun jälkeen A ja B osoittivat poliisille asunnostaan mm. noin kaksi grammaa hasista, kaksi kannabiskasvia ja kaksi grammaa kannabiksen siemeniä, jotka takavarikoitiin. A ja B otettiin kiinni ja heidät kuulusteltiin vielä samana päivänä. A kertoi, että asunnosta löydetyt huumausaineet oli hankittu yhdessä B:n kanssa omaan käyttöön. A kertoi polttaneensa hasista viimeksi kuluneen kuukauden aikana kuutisen kertaa ja että hasiksen oli hankkinut B. Kannabiskasvien ja niiden siementen osalta A totesi kysymyksessä olevan koristekasvin. B puolestaan kertoi, että asunnosta löydetty hasis oli hänen ja ilmoitti itse kasvattaneensa kasvit. B kertoi A:n silloin tällöin polttaneen hasista kanssaan. Lisäksi B kertoi myyneensä 25 grammaa hankkimastaan 30 grammasta hasista eteenpäin.

Asian tutkinnanjohtajana toiminut ylikomisario C kertoo ilmoittaneensa seurakunnan hallintojohtajalle ja koulutoimenjohtajalle, että heidän palveluksessaan oleva A käyttää huumausaineita ja kehottaneensa selvittämään asia A:n kanssa. Kirkkoherra vapautti A:n 14.4.1999 alkaen toimestaan, mutta tämä sai palkkaa 30.6.1999 saakka, jolloin hänen määräaikainen virkasuhteensa päättyi. A

oli lukuvuonna 1998 - 99 toiminut ajoittain koulun opettajien sijaisena. Kun koulu sai tietää A:han kohdistuvista rikosepäilyistä, se ei enää palkannut A:ta sijaiseksi.

Käräjäoikeus katsoi 23.9.1999 antamassaan tuomiossa syytteen oikeaksi myöntäneen A:n syyllistyneen huumausainerikokseen, kun hän oli yhdessä B:n kanssa pitänyt hallussaan ainakin noin kaksi grammaa hasista ja viljellyt kahta kannabiskasvia käytettäväksi huumausaineena. Käräjäoikeus totesi, että normaali seuraamus A:n teosta olisi sakkorangaistus. Ottaen huomioon että rikoksesta oli aiheutunut A:lle taloudellisia menetyksiä (työnsaannin estymistä ja vaikeutumista jatkossa), käräjäoikeus jätti A:n rangaistukseen tuomitsematta.

3.2

Oikeudellinen arviointi

Lähtökohtia

Perustuslain 10 §:ssä säädetään mm., että jokaisen yksityiselämä on turvattu ja että henkilötietojen suojasta säädetään tarkemmin lailla. Samansisältöinen oli tapahtuma-aikaan voimassa ollut hallitusmuodon 8 §.

Tapahtuma-aikaan voimassa olleen yleisten asiakirjain julkisuudesta annetun lain (AsiakJulkL) 4 §:n mukaan poliisiviranomaiselle tai viralliselle syyttäjälle rikoksesta tulleita tietoja sekä sellaista asiaa tutkittaessa laadittuja pöytäkirjoja ei ollut pidettävä julkisina ennen kuin asia oli ollut esillä oikeudessa tai jätetty sikseen. Mainitun lain 6 §:ssä säädettiin, että tämänlaatuisista asiakirjoista (jotka siis eivät vielä olleet julkisia) "älkөөn annettako tietoja ilman viranomaisen lupaa". Esitutkinnasta ja pakkokeinoista annetun asetuksen (EPA) 9 §:n mukaan tietojen antamisesta päättää tutkinnanjohtaja.

Tapahtuma-aikaan voimassa olleiden säännösten mukaan tutkinnanjohtajalla on ollut oikeus harkintansa puitteissa antaa ns. ei-julkisista asiakirjoista tietoja myös ulkopuolisille (ks. myös Helminen-Lehtola-Virolainen: Uusi esitutkintalainsäädäntö, 2. painos s. 265). Sittemmin lainsäädäntöä on huomattavasti täsmennetty. AsiakJulkL:n on kumonnut viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettu laki (JulkL). Sen 24 §:n mukaan salassa pidettäviä ovat muun muassa poliisille tehdyt ilmoitukset rikoksesta, esitutkintaa ja syyteharkintaa varten saadut ja laaditut asiakirjat, kunnes asia on ollut esillä tuomioistuimen istunnossa taikka kun virallinen syyttäjä on päättänyt jättää syytteen nostamatta tai kun asia on jätetty sikseen, jollei ole ilmeistä, että tiedon antaminen niistä ei vaaranna rikoksen selvittämistä tai tutkinnan tarkoituksen toteutumista tai ilman painavaa syytä aiheuta asiaan osalliselle vahinkoa tai kärsimystä tai estä tuomioistuinta käyttämästä oikeuttaan määrätä asiakirjojen salassapidosta oikeudenkäynnin julkisuudesta annetun lain mukaan. Tässä laissa vahvana lähtökohtana siis on näiden tietojen salassapito.

Tapahtuma-aikaan voimassa olleen henkilökisterilain (samoin sen 1.6.1999 korvanneen henkilötietolain mukaan) arkaluontoisena tietona pidettiin mm. henkilötietoa, jotka on tarkoitettu kuvaamaan rikollista tekoa. Tämä laki - samoin kuin henkilötietolaki - tuli sovellettavaksi vain, jos laissa ei ollut toisin säädetty ja sen esitöissä todettiin, että tietojen luovutus viranomaisten henkilökistereistä säännellään AsiakJulkL:ssa (hallituksen esitys 49/1986 s.40). Henkilökisterilain 18 §:n mukaan tietoja voikin luovuttaa lain (tai asetuksen taika niiden nojalla annetun määräyksen) mukaisesti. Eräs poliisin henkilökistereistä on epäiltyjen rekisteri.

Poliisin vaitiolovelvollisuudesta on säädetty poliisilain 43 §:ssä. Sen 1 momentin mukaan poliisin henkilöstöön kuuluvan virkamiehen vaitiolovelvollisuudesta on voimassa, mitä valtion virkamieslain

17 §:ssä säädetään. Viimeksi mainitun lainkohdan mukaan (tapahtuma-aikaan voimassa olleessa muodossa) virkamies ei saanut käyttää hyödykseen eikä muille ilmaista virkamiesasemassaan tietoon saamaansa seikkaa, joka erikseen oli säädetty tai määrätty salassa pidettäväksi tai joka koski toisen terveydentilaa taikka, jota asian laadun vuoksi ei muutoin ilmeisesti saanut ilmaista. Nykyisin tässä lainkohdassa vain todetaan, että virkamiehen vaitiovelvollisuudesta on voimassa, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa ja muussa laissa säädetään.

Poliisin henkilöstöön kuuluva ei saa tehtäviensä hoitoon kuulumattomalla tavalla käyttää hyödykseen eikä luvatta muille ilmaista sellaisia henkilön yksityisyyteen kuuluvia seikkoja, jotka hän on saanut tässä tehtävässään tietoonsa ja joiden ilmitulo voi aiheuttaa henkilölle vahinkoa tai haittaa (poliisilaki 43 § 2). Vaitiovelvollisuus ei kuitenkaan estä asian ilmaisemista viranomaiselle tai julkista tehtävää hoitavalle yhteisölle, jolla säädetyn tehtävänsä vuoksi on tarve saada tieto muutoin salassa pidettävästä seikasta taikka henkilön luotettavuudesta tai sopivuudesta. Tietoja turvallisuuden kannalta merkittävään tehtävään pyrkivän tai siinä olevan henkilön luotettavuuden varmistamiseksi voidaan tarpeellisessa laajuudessa luovuttaa myös yksityiselle yhteisölle tai henkilölle (poliisilaki 43 § 3). Vaitiovelvollisuus ei myöskään estä ilmaisemista sellaisia tietoja, joiden ilmaiseminen on yksittäistapauksessa tarpeen hengelle tai terveydelle vaarallisen tapahtuman, vapauteen kohdistuvan rikoksen taikka huomattavan ympäristö- tai omaisuusvahingon välttämiseksi (poliisilaki 43 § 4).

Kuten edellä olevasta käy ilmi, säännökset ovat monilta osin muuttuneet tapahtumien jälkeen. Korostan, että C:n menettelyä arvioidaan vain tuolloisen lainsäädännön valossa.

Tietojen antaminen kesken olevasta esitutkinnasta

Tiedottaminen kesken olevista esitutkinnoista on osa poliisin arkipäivää. On kuitenkin huomattava, että vaikka tiedottaminen (ja muukin tietojen antaminen) on mahdollista ja tavallistakin, ei tutkinnanjohtajan harkintavalta ole vapaata eikä se sitä ollut ennen JulkL:n voimaantuloakaan.

Esitutkinnasta on esitutkintalain (ETL) 49 §:n mukaan tiedotettava siten, ettei ketään aiheettomasti saateta epäluulon alaiseksi ja ettei kenellekään tarpeettomasti aiheuteta vahinkoa ja haittaa. Näin on esitutkinnassa muutoinkin toimittava ETL 8 §:n 2 momentin mukaan. Sisäasiainministeriö on myös antanut poliisille ulkoista tiedottamista koskevan ohjeen (tapahtuma-aikaan dnro 1/011/97, nykyään voimassa oleva ohje on annettu 26.6.2000).

Tässä tapauksessa kysymys ei ole tiedottamisesta sanan tavanomaisessa merkityksessä, eikä esimerkiksi EPA 9 § mielestäni sovellu tähän tapaukseen. Erityispiirteinä on se, että tietoja ei ole annettu tiedotusvälineille vaan oma-aloitteisesti epäillyn työnantajille. Kaikkein keskeisintä tässä tapauksessa on nähdäkseni se, että epäillyn henkilöllisyys on paljastettu ulkopuolisille. Yleensä esitutkinnasta tiedotetaan siten, ettei epäillyn henkilöllisyys tätä kautta tule ilmi.

Nyt käsillä olevassa tapauksessa on kysymys rikoksesta epäillyn asemasta ja oikeusturvasta, joten en puutu muihin harkintaa rajoittaviin seikkoihin (esim. rikoksen selvittämisen vaarantuminen).

Epäillyn oikeusturvan kannalta keskeinen rikosprosessin periaate on syyttömyysolettama. ETL 7 §:n 2 momentin mukaan epäiltyä on kohdeltava esitutkinnassa syyttömänä. Syyttömyysolettama on nähtävissä myös edellä mainitun ETL 8 §:n 2 momentin ja 49 §:n tausta-ajatuksena. Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa sama periaate on puolestaan ilmaistu seuraavasti: jokaista rikoksesta syytettyä on pidettävä syyttömänä, kunnes hänen syyllisyytensä on laillisesti näytetty toteen. Tämä merkitsee muun muassa sitä, että ketään ei saa kohdella syyllisenä ennen syyllisyyden vahvistavaa oikeuden tuomiota (näin Pellonpää: Euroopan ihmisoikeussopimus s.354).

Syyttömyysolettama ei kuitenkaan ole ehdoton siinä mielessä, että epäiltyyn voidaan esitutkinnassa kohdistaa mm. pakkokeinoja. Lisäksi esimerkiksi valtion virkamieslaissa (ja myös kirkkolaissa) on säännökset virantoimituksesta pidättämisestä, jotka voivat tulla sovellettaviksi mm. vireillä olevan esitutinnan johdosta. Tuomiota ei siis edellytetä. Voidaankin esimerkiksi kysyä, miksi henkilö, jota pitäisi kohdella syyttömänä, vangitaan tai pidätetään virastaan (tästä enemmän ks. Ervo: Ylimmät prosessiperiaatteet s.156 -159, jossa todetaan, että syyttömyysolettama olisi realistisempaa korvata objektiviteettiperiaatteella).

Mielestäni on perusteltua lähteä siitä, että mitä vahvistamattomammasta epäilystä on kysymys, sitä vahvempana syyttömyysolettama vaikuttaa. Poliisin esitutkinnassa hankkimien tietojen luotettavuus vaihtelee. Näyttö epäilyn tueksi voi olla aluksi vain tasoa "syytä epäillä" (ETL 2 §), ja prosessin etenemiseksi vaaditaan, että näytön varmuus lisääntyy: syyttäminen edellyttää todennäköisiä syitä ja tuomitseminen ns. täyttä näyttöä. Syyttömyysolettaman yhtenä tausta-ajatuksena on se, että osa epäilyistä jää toteennäyttämättä tai osoittautuu vääriksi. Tähän nähden tulee pyrkiä minimoimaan epäilyistä johtuvia, mahdollisesti peruuttamattomia haitallisia seuraamuksia. Toisaalta mitä enemmän näyttöä on kertynyt, sitä pienempi on mahdollisuus, että epäilty ei lopulta osoittaudukaan syylliseksi. Tämä mahdollisuus on kuitenkin aina pidettävä mielessä esitutkinnassa.

Tässä tapauksessa ylikomisario C onkin vedonnut mm. siihen, että asiassa oli saatu "varma näyttö" syyllistymisestä huumausainerikokseen ja A oli myöntänyt toistuvan huumausaineiden käytön. Epäilemättä näyttö huumausainerikoksesta on jo 27.3.2002 ollut varsin vahva. C:n perustelu ei kuitenkaan ole ongelmaton.

Näytön "varmuus" on aina arvionvaraista. Syyttömyysolettaman kannalta keskeisenä on pidetty tuomioistuimen ratkaisua eikä syyllisyysarviointi kuulukaan poliisin tehtäviin. On myös mahdollista, että aluksi vahvana pidetty näyttö heikkenee, kun esitutkinta etenee. Esimerkiksi voi tulla ilmi kokonaan uutta tietoa tai epäilty muuttaa aiempaa kertomustaan.

Lisäksi ongelmana on se, mitä tietoja annetaan. Mikäli tietoja kesken olevasta esitutkinnasta annetaan, tulisi niiden olla oikeita ja täsmällisiä. Tilanne voi olla sellainen, että ei anneta tai ei edes voida (esim. rikostutkinnallisista syistä) antaa kaikkia olennaisiakaan tietoja, jolloin vastaanottaja voi saada väärän kuvan tapahtumista. Paitsi epätäydellistä voi tieto olla myös epämääräistä. Esimerkiksi jos ilmoitetaan, että henkilö on syyllistynyt huumausainerikokseen, niin kyse voi olla hyvin monenlaisista, moitittavuudeltaankin varsin erilaisista teoista - rangaistusasteikkokin ulottuu sakosta kahteen vuoteen vankeutta. Pelkkä huumausaineen käytöstä ilmoittaminen voi herättää tiedonsaajassa kovin erilaisia mielikuvia. Onko kysymys ainutkertaisesta kannabiksen käytöstä (joka sekin on rikos) vai esimerkiksi jatkuvasta ns. kovien huumeiden käytöstä? Tiedonsaajan reaktiot voivat vaihdella erittäin paljon riippuen siitä, miten hän poliisilta saamansa tiedon tulkitsee; epätäydelliset ja/tai -täsmälliset tiedot voivat antaa varsinkin (rikostutkintaa tuntemattomalle) maallikolle hyvinkin vääristyneen kuvan tilanteesta. Tiedon epätäydellisyyden ja epätäsmällisyyden ongelma liittyy myös edellä todettuun esitutkinnassa saatujen tietojen vaihtelevaan luotettavuuteen, jota voi käytännössä olla vaikea täsmällisesti kuvata ulkopuoliselle.

Nyt käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta on mielenkiintoinen juuri säädetty laki lasten kanssa työskentelevien rikostaustan selvittämisestä (504/2002, voimaan 1.1.2003). Sen mukaan työnantaja veloitetaan selvittämään lasten kanssa työskentelevien rikostaustaa. Menettely koskee vain tiettyjä rikoksia, mm. huumausainerikoksia. Lakiesitystä laadittaessa oli ollut esillä kysymys siitä, tulisiko työnantajalle antaa oikeus saada tieto työnhakijaan kohdistuvista rikosepäilyistä tai jo nostetuista syytteistä. Lain esitöiden mukaan nämä tiedot voivat osin olla epäluotettavia. Sellaisten tietojen käyttöä henkilön soveltuvuuden arvioinnissa nyt puheena olevassa asiassa ei hallituksen esityksen

mukaan voida pitää yksilön oikeusturvan kannalta perusteltuna erityisesti sen vuoksi, että vaarana voisi olla henkilön työnsaannin estyminen ja urakehityksen vaikeutuminen myöhemmin perusteettomiksi osoittautuvien epäilyjen vuoksi. Tieto työnhakijaan kohdistetusta syytteenstä voisi johtaa jo luvattun työpaikan menettämiseen, vaikka syyte sittemmin hylättäisiin (HE 3/2002 s.31). Perusteluisa viitattiin edelleen syyttömyysolettamaan ja päädyttiin ehdottamaan vain selonottovelvollisuutta uusien työntekijöiden tietyistä rikoksista tuomituista vankeusrangaistuksista. Esimerkiksi nyt käsillä olevan kaltaista ilmoittamista esitys ei siis koskisi, ei edes A:n tuomio tulisi tätä kautta esiin.

Myöskään asetus tietojen antamisesta viran tai toimen haltijan syyttämistä koskevista jutuista ei olisi soveltunut komisario C:n menettelyyn. Sen 4 §:n (41/1944) mukaan tuomioistuimien on velvollinen ilmoittamaan esimiesviranomaiselle virkamiehen rikostuomiosta. On siis huomattava, että tämäkin säännös lähtee siitä, että tieto työnantajalle menee vasta tuomiosta.

C on selvityksissään vedonnut myös poliisilain 43 §:n 3 momenttiin. Tältä osin voin yhtyä sisäasiainministeriön poliisiosaston kantaan siitä, että tämä lainkohta ei ole perustanut C:lle oikeutta antaa tietoa rikosepäilyistä A:n työnantajille. Kysymys ei ole ollut työnantajien " tarpeesta saada tieto säädetyn tehtävän vuoksi". Tosin C:nkin kannan tueksi voidaan nähdä olevan jotain perusteita. Samoin voidaan ajatella, että C ei tietoja antaessaan ole menetellyt poliisin virkatehtäviin kuulumattomalla tavalla (ks. poliisilain 43 § 2). Tosin katson, että yhtymäkohta poliisin tehtäviin - esim. rikosten ehkäisemiseen - on kovin välillinen. A:n esitutkinnassa myöntämä teko on ollut varsin vähäinen. Tuo rikos ei sellaisenaan anna mielestäni juurikaan aiheutta epäillä, että A olisi ollut työssään vaaraksi lapsille tai että hänen työssäkäynnillään olisi muutoinkaan ollut merkitystä poliisille määrättyjen tehtävien hoitamiseksi. En kuitenkaan katso tutkinnanjohtajan toimineen ainakaan selvästi tapahtuma-aikaan voimassa olleiden vaitiolovelvollisuutta koskevien säännösten vastaisesti.

Asian arvioinnissa on vielä mielestäni huomattava se, että A:n palvelussuhdetta ei purettu tai irtisanottu. Hän sai seurakunnalta palkkaa määräaikaisen virkasuhteensa loppuun asti. Rikosepäilyjen tultua työnantajien tietoon häntä ei vain enää palkattu uudestaan seurakuntaan ja kouluun aiempien palvelusuhteiden päätyttyä. Työnantajat ovat tehneet ratkaisunsa poliisilta saatujen, hankkimani selvityksen valossa sinänsä oikeiden tietojen perusteella. Totean myös, että ainakin kirkkoherralla oli jo ennen C:n ilmoitusta tiedossaan, että poliisi oli toimittanut A:n luona kotietsinnän. C:n menettelyä arvioitaessa on kuitenkin todettava, että hän on ilmoitusta tehdessään ilmeisesti olettautunut, etteivät työnantajat tiedä A:n huumausaineiden käytöstä; muutoinhan ilmoitukseen ei olisi ollut aiheutta. Joka tapauksessa se, kuinka ratkaisevia C:n antamat tiedot lopulta olivat ja mitä vahinkoa ne A:lle mahdollisesti aiheuttivat, jää epäselväksi. Poliisi ei nähdäkseni ole vastuussa ainakaan A:n työtodistuksien sisällöstä ja niiden vaikutuksesta hänen tulevaisuuteensa.

Ohjeistuksen tarpeesta

Kuten edellä on todettu, säännökset ovat nyt arvioitavina olevien tapahtumien jälkeen muuttuneet varsin paljon ja ne nähdäkseni ohjaavat entistä selvästi tarkemmin tutkinnanjohtajan harkintavallan käyttöä nyt puheena olevan kaltaisissa tilanteissa. Joka tapauksessa katson, että olisi aiheutta ohjeistaa tämänkaltaista tietojen antamista. Jos näin ei tehdä, on vaarana, että käytännöt maan eri puolilla muotoutuvat kovin erilaisiksi ja ehkä sattumavaraisiksi. En voi pitää tällaista tilannetta yhdenvertaisuuden ja epäiltyjen oikeusturvan kannalta tyydyttävänä. Tarkempi sääntely olisi nähdäkseni perusteltua myös lakia soveltamaan joutuvien poliisimiesten kannalta etenkin, kun saadut selvitykset ja lausunnot viittaavat siihen, että poliisihallinnon sisälläkin on asiasta epäselvyyttä. Myös poliisin ylijohdo on todennut ohjeistuksen tarkentamisen olevan tarpeen.

3.3

Yhteenveto ja toimenpiteet

Kuten edellä on todettu, C:n menettely on monella tapaa ongelmallinen. Katson kuitenkin, että C:n ei mielestäni voida erityisesti esitutkinnassa saadun näytön vakuuttavuus ja tapahtuma-aikaan voimassa olleen lainsäädännön tulkinnanvaraisuus huomioon ottaen katsoa toimineen selvästi lainvastaisesti tai vastoin virkavelvollisuuttaan. Perusoikeuksien toteutumista edistävää ja muutoinkin perustellumpaa olisi mielestäni kuitenkin ollut, että hän ilman nimenomaisen lainsäädännön tukea olisi pidättäytynyt antamasta tietoa A:han kohdistuneista rikosepäilyistä hänen työnantajilleen. Katson näin, vaikka kysymys ei ole ollut salassa pidettävistä vaan ns. ei-julkisista tiedoista ja vaikka valtion virkamieslain 17 §:n (750/1994) ja poliisilain 43 §:n säätelemä vaihtolovelvollisuus ei käsitykseni mukaan ole ainakaan selkeästi ollut esteenä menettelylle. Eräs mahdollisuus olisi ollut, että C olisi ollut yhteydessä A:han, jolloin ehkä olisi löydetty etenemistapa, jonka A:kin olisi voinut hyväksyä.

Kiinnitän vastaisen varalle ylikomisario C:n huomiota edellä kohdassa 3.2 esiin tuomiini näkökohtiin. Tässä tarkoituksessa lähetän hänelle jäljennöksen tästä päätöksestäni.

Tiedossani on, että poliisihallinnolle ollaan valmistelemassa ohjetta julkisuuslain soveltamisesta. Nyt käsillä olevan kaltaiset tilanteet tulisi mielestäni ottaa tuossa ohjeessa huomioon. Lähetänkin jäljennöksen tästä päätöksestäni tiedoksi myös poliisin ylijohdolle.

Muihin toimenpiteisiin kantelu ei ole antanut aihetta.

Kantelukirjoituksen liitteet palautetaan oheisena.